

WILDERODE, Anton van, pseudoniem van Cyriel Coupé, priester en dichter (Moerbeke-Waas 28 juni 1918).

Studeerde aan het Klein Seminarie te Sint-Niklaas, daarna klassieke filologie te Leuven. Tot priester gewijd in 1944, is hij sinds 1946 leraar aan het Klein Seminarie te Sint-Niklaas. In 1975 werd hij benoemd tot doctor honoris causa van de universiteit te Leuven en tot lid van de Koninklijke Academie voor Nederlandse taal- en letterkunde.

Van Wilderode is dichter en essayist, o.a. over Filip de Pillecyn (1960) en André Demedts (1965). Zijn poëzie is romantisch bezield, klassiek verwoord en door godsdienstige, nationale en algemeen menselijke motieven beheerst. Van Wilderode is redacteur van Dietsche Warande en Belfort en werd in 1956 met de Prijs der Vlaamse Provinciën onderscheiden voor zijn dichtbundel Het land der mensen. Andere belangrijke verzenbundels zijn De Moerbeitoppen ruisten (1943), Herinneringen en gezang (1946), Najaar van Hellas (1947) en Het Herdertje van Pest (1957, over de Hongaarse opstand). Van Wilderode bezorgde in De dubbelfluit (1968, twee delen) een uitstekend gekozen en gecommentarieerde bloemlezing voor het middelbaar onderwijs.

Zijn vertaling van de Aeneis en de Bucolica kreeg een goed onthaal. Hij is een graag beluisterd causeur, o.a. over Humor in de letterkunde en over de vele landen die hij bereisde.

Anton van Wilderode heeft verder, met een zeldzaam talent, talrijke gelegenheidsgedichten en liederteksten geschreven die betekenis kregen in de Vlaamse strijd en waardoor hij een der belangrijkste auteurs van flamingantisch geïnspireerde poëzie werd. Hij schreef o.m. Dorsvloer van het verdriet (voor de hulde van Dossel te St.-Gillis-Dendermonde in 1947), Ondelgbaar hart (voor het Gezellejaar 1949), Lezende de Vlaschaard (voor de hulde van Streuvels in Brugge, 1951) en In memoriam Gaston Feremans (1966). Hij schreef ook de teksten voor het 22ste Vlaams Nationaal Zangfeest in Antwerpen (1959), voor het Guldensporenspeel in Kortrijk (1966) en voor de IJzerbedevaarten in 1953, in '65 en van toen af tot en met '72. Tot zijn bekendste liederen behoren Vlaanderen herrijst (1948), gecomponeerd door Renaat Veremans, en het innige Lied van mijn land (1950), muziek van Ignaas de Sutter, wellicht het mooiste populaire lied uit het naoorlogse Vlaamse repertoire.

Van Wilderode was van 1953, bij de stichting, tot en met 1960, hoofdredacteur van Kruis en Leeuw in Waasland, het gewestelijk blad voor het Davidsfonds. Sinds 1970 is hij lid van het IJzerbedevaartcomité en sinds 1972 lid van de Raad van Beheer van de bedevaart-organisatie.

Hij noemt zichzelf een Vlaams-nationalist: „Dat wil zeggen dat ik niet enkel een romantische liefde heb voor Vlaanderen, maar dat ik er ook iets wil voor doen. Ik zie mijn volk als een volk dat de hulp van zeer velen nodig heeft, ook en in de eerste plaats van zijn intellectuelen”.

WERKEN : *Verzamelde gedichten* (1974).

LITERATUUR : J. Eeckhout, *Literaire profielen* (1944, p. 70-80); - J. de Ceulaer, *Ant. van Wilderode*, in *Toortsen*, 12 (z.j., p. 16-19); - J. Dreesen, *Anton van Wilderode*, in *De Bond* (9 oktober 1970); - G. Durnez, *Van Wilderode : poeta laureatus*, in *De Standaard* (11 april 1975).

ANDRE DEMEDTS en GASTON DURNEZ